

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

Luboš Kodytek

Luboš Kodytek se narodil 9. dubna 1949 v Ústí nad Orlicí. Celé dětství prožil s rodiči a starší sestrou v nedalekém městě jménem Vamberk. Jeho otec pracoval jako vedoucí cihelny, ve které pamětník jako malý také nějakou dobu žil. V roce 1964 dokončil základní školu a následně nastoupil na střední školu, kde maturoval v roce 1967. Jedním z jeho největších koníčků bylo lyžování, také proto si vybral Vysokou školu strojírenskou textilní v Liberci, za kterou právě na lyžích závodil. Po půl roce mu ale došlo, že tato škola není nic pro něj, a tak z ní odešel. Jak je patrné, Luboš Kodytek se už od mala zajímal o sport, a proto není divu, že se necelých šest měsíců po odchodu rozhodl udělat přijímačky na pedagogickou fakultu do Hradce Králové (kombinace matematika a tělesná výchova), kterou dokončil v roce 1972. Jednou za čtrnáct dní probíhala společně

s vyučováním i vojenská příprava, kam pan Kodytek nastoupil jako četař. Na vojně strávil jen rok, ale i tak má spousty živých vzpomínek. Ne vždy jsou ovšem hezké. Po dokončení studia byl okresním národním výborem přidělen jakožto nový pan učitel do školy v obci Solnice. Po dvaceti letech strávených v Solnici mu bylo nabídnuto místo ředitele v Deštném. Nejdřív váhal, ale nakonec se rozhodl zkusit konkurz a vyhrál. Jako pan ředitel na této škole působil deset let. Tato léta ale kromě ředitelování věnoval i tréninku lyžařského týmu. Za stejný tým závodil nějaký čas i Roman Šebrle, známý český atlet.

Dětství Luboše Kodytky komunismem nijak ovlivněno nebylo. Vše začal vnímat až během dospívání. Celou jeho rodinu zasáhlo tatínkovo vyhození z práce a vyvlastnění bytového domu jeho dědy. Okupaci v roce 1968 moc neprožíval, pamatuje si jen, jak všichni začali „bláznit“. Lidé skupovali potraviny, báli se a nevěděli, co se vlastně děje. Pár dní po okupaci odjel na chmelovou brigádu, kde okolo studentů neustále chodili vojáci se samopaly. Rok 1989 v Solnici už se ho týkal o trochu víc. Sice nebyl v té době v Praze, aby mohl „zvonic klíči“, ale i tak se všichni snažili sametovou revoluci podpořit, jak nejvíce mohli. Náš pamětník například nosil československou trikoloru.

Když se v roce 1993 rozvedl, s přítelkyní Martou se přestěhoval do dětského domova, kde ona pracovala. V roce 2001 se oba přestěhovali do Ameriky, kde společně žili další tři roky. Pracoval zde jako uklízeč v chicagském kině. Nebyl ovšem úplně spokojený, a tak se po třech měsících rozhodl odejít. S Martou založili firmu na uklízení domů, která se po krátké době stala docela úspěšnou a výdělečnou. Ale ani u uklízení nezůstal moc dlouho. Kdo by se mu ale

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

divil, když mu byla nabídnuta práce pro YMCU. Prvních pár měsíců pro něj i Martu bylo opravdu náročných. Pracovali každý den, i o víkendech, aby se nějak užívali.

Po návratu zpět do Čech se přestěhoval s přítelkyní do Hrusic, kde mezitím na dálku stavěli rodinný domek. Než si najde nějakou stálou práci, chtěl se porozhlédnout, jak se Česká republika za dobu jeho nepřítomnosti změnila. Nechtěl si ale jen užívat, a tak začal pomáhat Martinu synovi stavět střechy. Nebylo to nic pro něj, ačkoliv manuálně zručný byl. Nakonec zkusil štěstí na mnichovické základní škole, kde pracuje dodnes. Luboš Kodytek je také hrdým otcem dvou synů, dědečkem čtyř vnoučat a pradědečkem tří pravnoučat.

Největším vzorem pro něj byl jeho dědeček. Od mala mu vyprávěl různé historiky a příběhy. Další důležitý okamžik v jeho životě byl, když ho děda posadil poprvé na motorku. Od té doby je to jeho nejmilovanější koníček.

Později s dědou začal dělat různé dřevěné výrobky. Právě on v něm vzbudil to nadšení pro práci se dřevem, které má dodnes, a podobné nadšení se snaží vzbudit i v dětech u nás na škole.